

РЕШЕНИЕ

№ 150

гр. Велико Търново, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на единадесети декември
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
ХРИСТО ТОМОВ

при участието на секретаря Атанаска Ст. И.а
в присъствието на прокурора С. К. К.
като разглежда докладваното от ХРИСТО ТОМОВ Наказателно дело за
възобновяване № 20234000600290 по описа за 2023 година

и на основание данните по делото и закона за да се произнесе, взе
предвид следното:

Производството е по реда на Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано е на основание чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК по искане на
осъдения Д. М. Б. от гр. Ляковец, с ЕГН ***** и на упълномощения му
защитник адвокат И. С. И. от АК Велико Търново за възобновяване на
наказателното производство и отмяна на въззивното решение под № 130 от
20.09.2023 г. по ВНОХД № 339/2023 г. по описа на Окръжен съд гр. Велико
Търново и отмяна на Присъда № 15 от 20.04.2023 г. постановена по НОХД №
597/2022 г. на Районен съд град Горна Оряховица.

С искането са заявени касационни основания за възобновяване на
делото по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, свързани с твърдения за наличието и на
трите точки в разпоредбата на чл. 348, ал. 1 от НПК, във връзка с
нарушаването на закона, с допускането на съществени нарушения на
процесуалните правила и с налагане на наказание при явна несправедливост.

По повод на оплакването за нарушаване на закона по чл. 348, ал. 1, т. 1
от НПК, това по т. 2, че са допуснати съществени нарушения на
процесуалните правила и твърдяното наличие на т. 3, че наложеното
наказание е явно несправедливо, се излагат доводи в негова подкрепа, че в

първата и въззивната инстанция производството по отношение на тогава подсъдимия Б. е било опорочено, проведено в нарушение правилата на процеса, при което изводите на първоинстанционния и въззивния съд относно правно значимите факти са изведени в нарушение на изискванията на чл. 14, ал. 1, във вр. с чл. 13, ал. 2, във вр. с чл. 15 и чл. 16, както и чл. 107, ал. 5 от НПК. Макар и неформулирано по този начин подобен извод може да бъде извлечен от искането, претенции затова, че са допуснати съществени процесуални нарушения на съдопроизводствените правила при формиране вътрешното убеждение на двете инстанции по същество, при липса на мотиви като решението на въззивния съд не отговаря на стандарта на чл. 339, ал. 2 от НПК. Тези нарушения се определят от защитника за съществени, тъй като са довели до ограничаване на процесуалните права на подсъдимия, и не са били отстранени.

Твърди се, че в първоинстанционния и въззивния съдебен акт липсват мотиви за наличието на всички елементи от състава на престъплението и на неговата субективна страна, както и по направените от защитата възражения, като при това неправилно е приложен материалния и процесуалния закон, а наложеното на Д. М. Б. наказание е явно несправедливо. Неправилно е прието, че от събраните по делото доказателства се установява, че подсъдимият е извършил инкриминираното деяние при форма на вината - пряк умисъл, тоест че е имал съзнание относно всички фактически обстоятелства на престъпния състав. От мотивите на въззивното решение става ясно, че Окръжен съд гр. Велико Търново вместо да провери Присъда № 15 от 20.04.2023 г., постановена по НОХД № 597/2022 г. на Районен съд град Горна Оряховица и в крайна сметка да даде отговор на повдигнатите с въззивната жалба въпроси е прибегнал до едно препращане към мотиви, които дори не са коментирани и/или обсъдени от него, включително и по наведени пред въззивната инстанция възражения. Контролиращият съд е възприел изцяло констатацията на първата инстанция, че пострадалата е формирала неправилни представи в съзнанието на Б., че ще оттегли депозираната молба за защита и негласно се е примирила с оставането му в дома, като не е сигнализирала още същия ден, 16.07.2022 г. органите на полицията за това, че подсъдимият нарушава издадената заповед за незабавна защита. Въпреки направената от съда констатация в посочения смисъл и при допуснатото нарушение на материалния закон, въззивният съд е формирал различен извод, подсъдимият да е извършил престъплението по чл. 296, ал. 1 от НК виновно, и то при форма на вината - пряк умисъл.

Окръжен съд - Велико Търново като инстанция по същество, въобще не си е направил труда да коментира структурирано изложените възражения на защитата и на подсъдимия. Анализ на тези обстоятелства липсват в мотивите на този съд. Липсата на коментар на всяко едно възражение прави акта на съда немотивиран, а от тук и неправилен.

На следващо място и в подкрепа твърденията за допуснати нарушения на материалното право се изтъква и това, че дори с действията си

подсъдимият Б. да е осъществил престъпния състав на чл. 296, ал. 1 от НК от обективна и субективна страна, то съдът неправилно е игнорирал и е счел за ирелевантно обстоятелството, че процесната заповед за незабавна защита от домашно насилие, издадена на 15.07.2022 г. по гр.дело № 1174/2022 г. по описа на Районен съд гр. Горна Оряховица е била отменена по силата на решение № 511 от 20.12.2022 г. по въззивно гр.дело № 587/2022 г. на Окръжен съд гр. Велико Търново. Действително към датата 26.07.2022 г. тази заповед е била в сила и е трябвало същата да бъде изпълнявана, но нейното нарушаване погледнато през призмата на последвалото решение от 20.12.2022 г. на Окръжен съд гр. В.Търново, с което той я е отменил като притоворечаща на закона, изисква да се постави въпроса доколко неизпълнението на такава заповед и санкционирането на дееца е в защита на обществения интерес и реализиране генералната превенция с наложеното му наказание.

Застъпва се становище в искането, че в разглеждания случай безспорно е налице основание за прилагане разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК, тъй като деянието само формално осъществява признаците на престъплението по чл. 296, ал. 1 от НК и обществената му опасност е явно незначителна, а въззивният съд при нарушение на материалния закон не е приложил тази разпоредба.

В заключение защитникът адвокат И. С. И. моли, за възобновяване наказателното дело и отмяна на въззивното решение, както и на потвърдената с него присъда и оправдаване на осъдения по предявеното му обвинение. Алтернативно се претендира наличието на явна несправедливост на наложеното наказание и се предлага на апелативния съд да измени въззивното решение и потвърдената с него присъда, като се наложи на Б. по-лекото наказание по вид, предвидено в разпоредбата на чл. 296, ал. 1 от НК - глоба.

В подаденото искане от адвокат И. С. И. е отправена претенция за спиране изпълнението на влязлата в сила присъда по отношение на подсъдимия Д. М. Б. без мотиви, но предвид на изложените в искането съображения такива са извлечени при обсъждането от съдебния състав, както от твърдението за неправилно приложения материален закон и приетото наличие на пряк умисъл, с погрешната представа, че от събраните по делото доказателства се установява Б. да е извършил инкриминираното деяние при посочената форма на вината, тоест да е имал съзнанието относно всички фактически обстоятелства на престъпния състав, така и заради отмяната на процесната заповед за незабавна защита от домашно насилие, издадена на 15.07.2022 г. по гр.дело № 1174/2022 г. по описа на Районен съд гр. Горна Оряховица, което станало с решение № 511 от 20.12.2022 г. по въззивно гр.дело № 587/2022 г. на Окръжен съд гр. Велико Търново..

Със свое определение от 17.10.2023 г. настоящият съдебен състав е оставил без уважение искането на адвокат И. С. И. от ВТАК, като защитник на осъдения Д. М. Б. за спиране на изпълнението на присъдата по НОХД №

597/2022 г., по описа на Районен съд гр. Горна Оряховица.

С вх. № 6606/11.12.2023 г. в деловодството на Апелативен съд гр. Велико Търново е постъпило писмено становище от адвокат И. С. И., в качеството му на защитник на осъдения Б., с което се иска да бъде даден ход на делото в насроченото за 11.12.2023 г. съдебно заседание, поддържа се искането за възобновяване наказателното дело и производството по ВНОХД № 339/2023 г. на Окръжен съд гр. Велико Търново с изложените в него основания и съображения, отмяна на въззивното решение и потвърдената с него присъда, както и оправдаване на подсъдимия. Алтернативно като становище се приема, че наложеното наказание е явно несправедливо. Поради изложеното се предлага на съда да измени въззивното решение и потвърдената с него присъда като се наложи на Б. по-лекото наказание, предвидено в разпоредбата на чл. 296, ал. 1 от НК - глоба.

В съдебно заседание пред Великотърновския апелативен съд, осъденият Д. М. Б., нередовно призован, не се явява, не представя и не изразява становище. Призовката, изпратена до лицето, се е върнала в цялост, невръчана, с отбелязване, че адресът е посещаван на няколко дати, но лицето не е открито. По данни на Пламен Мъглов - собственик на имота, Б. вече не живее на посочения адрес.

Прокурорът от Великотърновската апелативна прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване на делото и предлага съдът да го остави без уважение като го отхвърли. Не са налице сочените от осъденото лице и неговия защитник нарушения на материалния закон, които се претендират и поради това не би следвало искането да се уважава. Изразява несъгласие с доводите на защитата, че липсва умисъл от страна на Б. да е извършил престъплението по чл. 296, ал. 1 от НК поради това, че майка му му споделила желанието да си изтегли заповедта за незабавна защита. В крайна сметка според обвинителя, осъденият деец е съзнавал, че съществува такава заповед и лесно е могъл да се убеди в нейното съществуване като провери в РС дали заповедта е оттеглена, следователно той е съзнавал всички елементи от състава на престъплението по чл. 296, ал. 1 от НК, че има такава издадена заповед и че тя не е отменена. Поради тези обстоятелства и не може да се твърди, че деянието не е извършено, не само умишлено но и виновно.

Оспорва се и наличието на претендирания в искането чл. 9, ал. 2 от НК, случаят да е малозначителен. Независимо от факта, че заповедта е била отменена в следствие, тя си е била задължителна за изпълнение и е пораждала своето действие. На второ място, тези обществени отношения, обект на защита по чл. 296, ал. 1 от НК, самото осигуряване изпълнението на съдебните актове, са производни от други обществени отношения, в случая тези, относими към опазване на личността от проява на домашно насилие. Дори заповедта да е била отменена тези отношения съществуват, т.е. не се оспорват и по този начин засилват степента на обществена опасност на

извършеното от дееца, затова и не може да бъде прието, че случаят е с явно незначителна степен на обществена опасност или не е общественоопасен. Липсата на посочените основания налага отхвърляне на искането за възобновяване.

Великотърновският апелативен съд, след като извърши проверка за наличие на заявените с искането основания за възобновяване на делото в пределите по чл. 347 от НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, непроверен по касационен ред по жалба на страната, в чийто интерес се предлага отмяната. Направено е от процесуално легитимирано лице по чл. 420, ал. 2 от НПК, като от съдържанието на искането е видно, че с него са заявени основания за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, свързани с твърдения за наличието и на трите точки в разпоредбата на чл. 348, ал. 1 от НПК, във връзка с нарушаването на закона, с допускането на съществени нарушения на процесуалните правила и с налагане на наказание при явна несправедливост..

Искането за възобновяване е подадено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421, ал. 3 от НПК като при произнесено въззивно решение на 20.09.2023 г., постъпването на искането в деловодството е станало на 29.09.2023 г.

Разгледано по същество, в контекста на очертаните в него аргументи, искането за възобновяване на делото е неоснователно поради следните съображения:

Внесеният в Районен съд гр. Горна Оряховица обвинителен акт срещу подсъдимия Д. М. Б., е обосновал образуването на НОХД № 597/2022 г. по описа на съда, приключило с осъдителна за подсъдимия присъда под № 15 от 20.04.2023 година. С тази присъда подсъдимият Д. М. Б., е признат за виновен в това, че на 26.07.2022 г. в гр. Горна Оряховица не изпълнил заповед за защита от домашно насилие /заповед за незабавна защита/, издадена на 15.07.2022 г. по гр. д. № 1174/2022 г. на Районен съд - Горна Оряховица, поради което на основание чл. 296, ал. 1 от НК и чл. 54 и чл. 36 от НК, съдът го осъдил на „лишаване от свобода“ в размер на шест месеца, което наказание Б. трябвало да изтърпи при първоначален „строг“ режим, на основание и съгласно разпоредбата на чл. 41, ал. 6 от НК, във вр. с чл. 57, ал. 1, т. 2, буква „б“ от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража.

На основание чл.304 от НПК съдът оправдал подсъдимия по останалата част от първоначално повдигнатото обвинение за престъпление по чл. 26, ал. 1 от НК и за деянието извършено на 31.08.2022 г.

По въззивна жалба на подсъдимия Д. М. Б. е било образувано ВНОХД № 339/2023 г. по описа на Окръжен съд гр. Велико Търново, приключило с Решение № 130 от 20.09.2023 г., изцяло потвърждаващо Присъда № 15 от 20.04.2023 година на Районен съд гр. Горна Оряховица.

Решението на въззивния съд не е подлежало на касационна проверка

по жалба или протест и на основание чл. 412, ал. 2, т. 1 от НПК е влязло в сила от момента на постановяването му. На същата дата е влязла в сила и присъдата на първоинстанционния съд.

Оплакванията за допуснато нарушаване на закона по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК и неправилно приложение на материалния и процесуалния закон, за допускането на съществени нарушения на процесуалните правила по т. 2, и твърденията за налагане на наказание по т. 3, при явна несправедливост, са лишени от основание. Липсват допуснати от първоинстанционния съд нарушения на материалния и процесуалния закон, както и такива съществени нарушения на процесуалните правила, които да са останали незабелязани от въззивния съд, а и последният не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила отнасящи се за въззивното производство. Първоинстанционният съд, в съответствие с правилата на чл. 13 и чл. 107 от НПК, е допуснал и приобщи всички доказателства необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата по делото, влизащи в предмета на доказване по чл. 102 от НПК. Видно от мотивите на първоинстанционната присъда и въззивното решение, вътрешното убеждение на първоинстанционния и въззивния съд, относно приетите за установени фактически положения, е формирано при стриктно спазване на правилата на чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 5 от НПК, въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, съобразно изискванията на закона. Мотивите на присъдата на първоинстанционния съд са изготвени в съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК, като съдът е посочил какво приема за установено, въз основа на кои доказателствени материали, какви са правните му съображения за взетото решение, обсъдил е наличните противоречия в доказателствените материали и е изложил съображенията си защо приема и кредитира някой от тях, а други отхвърля и не кредитира. Великотърновският окръжен съд в пределите на въззивната проверка по чл. 314 от НПК, ревизирал изцяло правилността на първоинстанционната присъда, като извършил нова, задълбочена проверка и анализ на всички доказателствени материали. Във въззивното решение подробно са обсъдени всички доводи изложени в подкрепа на оплакванията във въззивната жалба, като въззивният съд аргументирано, позовавайки се на доказателствата по делото и закона, е посочил причините, поради които ги приема за неоснователни. Изложените мотиви в решението на въззивната инстанция напълно удовлетворяват изискванията на чл. 339, ал. 2 от НПК. Присъдата на първоинстанционния съд и решението на въззивния съд не почиват на предположения и не е нарушен чл. 303 от НПК. Настоящият съд, след проверка на материалите по делото намира, че нарушения на процесуалните правила, от категорията на съществените, поставящи под съмнение законосъобразността на постановения акт, не се констатира.

На първо място, от съдържанието на искането за възобновяване на делото се установява, че оплакванията на осъдения Д. М. Б. са отправени и срещу процесуалната дейтелност на първоинстанционния съд -

Горнооряховския районен съд, при разглеждането и решаването на НОХД № 597/2022 г. по описа на същия съд, като се иска възобновяване на наказателното производство и по това първоинстанционно дело, макар и заявено по различен начин – чрез отмяна на присъдата или нейното изменение. Искането съдържа оплаквания и срещу процесуалната дейност на въззивния съд, като в него е посочено, че атакуваната по реда на възобновяването първоинстанционна присъда е била проверена по въззивен ред.

Така възприетия от искателя подход обаче трябва да държи сметка за принципното положение, че когато се иска възобновяване на наказателното производство, по което са постановени съдебни актове от първата и въззивната инстанция, на проверка по реда на Глава тридесет и трета от НПК подлежи въззивният съдебен акт. Поради това, независимо, че искателят претендира възобновяване и на наказателното производство по първоинстанционното НОХД № 597/2022 г. по описа на Районен съд гр. Горна Оряховица, настоящият състав на Великотърновския апелативен съд ще изследва наличието на твърдените основания за възобновяване при осъществяване на контролната инстанционна дейност от Окръжен съд гр. Велико Търново по ВНОХД № 339/2023 г..

На второ място, настоящият съдебен състав констатира, че доводите на искателя във връзка с оплакването му, че е допуснато нарушение на процесуалния закон /касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК/, по същество представляват оспорване на приетите за установени от първоинстанционния и въззивния съд фактически положения относно съставомерността на деянието, което искателят твърди, че не е извършил поради отсъствието на изискуемия за това умисъл. Нещо повече, в искането за възобновяване искателят оспорва възприетата от съдилищата фактология, че Д. М. Б. е имал съзнание относно всички фактически обстоятелства от състава на деянието по чл. 296, ал. 1 от НК като твърди при това, че не са спазени процесуалните правила за обосноваването на такава теза. Изложеното показва, че искателят очаква от Великотърновския апелативен съд в настоящото производство по възобновяване да изрази собствена оценка на доказателствените материали, както и да приеме за установени различни фактически положения от приетите от първата и въззивната инстанция, каквито правомощия съдът няма в производството по възобновяване.

Контролът, който съдът осъществява в производството по Глава тридесет и трета от НПК, се разпростира само върху процесуалната законосъобразност на конкретните действия на съдебните инстанции по допускането, събирането, проверката и оценката на доказателствата по делото и правилността на формиране на вътрешното убеждение на решаващия съд. В това производство, съдът не разполага с процесуална възможност да провежда съдебно следствие и да събира нови доказателства, да установява нови фактически положения, а проверява единствено юридическата правилност на актовете предмет на проверка по искане за възобновяване, с

оглед на изложената в тях фактическа обстановка, без да разглежда по същество решенията от съдебните инстанции въпроси за достоверността на доказателствените материали. Както в касационното производство, така и в производството по възобновяване, фактическата необоснованост не е изведена като самостоятелно основание за проверка на атакуваните съдебни актове, поради което настоящия състав не дължи отговор на доводи извън обхвата на посочените в чл. 348, ал. 1, т. 1 - 3 от НПК касационни основания, към които препраща разпоредбата на чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК. В това производство, процесуалните задължения на апелативния съд се свеждат само до проверка за спазването на процесуалните правила, гарантиращи правилното формиране на вътрешното убеждение на съда при установяването на обстоятелствата, относими към предмета на доказване.

Ето защо доводите в искането за възобновяване, с които искателят оспорва авторството на деянието, следва да бъдат обсъдени единствено в аспекта дали при първоинстанционното разглеждане на делото, е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила във връзка с допускането, събирането, проверката и оценката на доказателствата по делото и правилността на формиране на вътрешното убеждение на решаващия съд, които да са били пропуснати от въззивната инстанция.

В този аспект апелативният съд не установи наличието на допуснато съществено нарушение на процесуалните правила при първоинстанционното разглеждане на делото, които да са били пропуснати от въззивната инстанция при постановяване на решението по ВНОХД № 339/2023 г. по описа на Окръжен съд гр. Велико Търново. Първоинстанционният и въззивният съд, спазвайки правилата на чл. 13 и чл. 107 от НПК, са допуснали и събрали всички доказателства необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата влизащи в предмета на доказване по чл. 102 от НПК. Видно от мотивите на първоинстанционната присъдата и въззивното решение, вътрешното убеждение на първоинстанционния и въззивния съд относно приетите за установени фактически положения, включително и относно авторството на деянието, е формирано при спазване правилата на чл. 14, ал. 1 от НПК, въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, съобразно изискванията на закона. Мотивите на присъдата на първоинстанционния съд са изготвени в съответствие с чл. 305, ал. 3 от НПК, като съдът е посочил какво приема за установено, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните му съображения за взетото решение. Обсъдил е наличните противоречия в доказателствените материали и е изложил убедителни съображения защо едни от тях приема, а други отхвърля. От своя страна Великотърновският окръжен съд, в обхвата на въззивната проверка определен в разпоредбата на чл. 314 от НПК, е проверил изцяло правилността на първоинстанционната присъда, като е извършил нова, задълбочена проверка на всички доказателствени материали. Във въззивното решение подробно са обсъдени и всички доводи на осъдения и защитникът му изложени в подкрепа на

въззивната жалба като Великотърновският окръжен съд, аргументирано, позовавайки се на доказателствата по делото и закона е посочил причините, поради които ги приема за неоснователни. Изложените мотиви в решението на въззивната инстанция напълно удовлетворяват изискванията на чл. 339, ал. 2 от НПК.

Макар и да се твърди незаконосъобразност на съдебните актове на предходните съдебни инстанции /без да се излагат конкретни доводи извън претенциите за отсъствието на умисъла/, в депозираното искане изцяло са изложени твърдения за недоказаност на възприетите фактически положения. Те обаче покриват оплаквания на необоснованост, която не може да доведе до отмяна на въззивното решение и първоинстанционната присъда, защото необосноваността не е касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. т. 1 - 3 от НПК, следователно и не е основание по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК. Установените по делото факти не подлежат на преразглеждане в производството по възобновяване от Великотърновския апелативен съд. Затова какво се установява от събраните доказателства е въпрос от фактическо естество, който се решава от съда, разглеждащ делото по същество.

Представените от искателя доводи са били развити основно пред Окръжен съд гр. Велико Търново, така и в подадената въззивна жалба. В мотивите на атакуваните съдебни актове, след внимателен анализ на събраните по делото доказателства, всички те са получили ясен, точен, изчерпателен и законосъобразен отговор.

Съблюдавайки принципа по чл. 14 от НПК, съдилищата внимателно и задълбочено са анализирали и проверили приложения по делото доказателствен материал. Въз основа на установените фактически положения напълно законосъобразно първоначално районният съд, а при обжалването и въззивната инстанция са отхвърлили довода на подсъдимия и неговия защитник, че осъденият Д. М. Б. не следва да отговаря, по повдигнатото му обвинение по чл. 296, ал. 1, пр. 2-ро от НК и в този аспект липсват непълноти или противоречия, които да са ограничили правото на защита на подсъдимия.

Фактическите положения, изведени по делото без съществено процесуално нарушение, обусловили и съответните правни изводи на Районен съд гр. Горна Оряховица, са обективирани след анализ на всички доказателства и доказателствени източници като са обосנוвали и повдигнатото на осъдения Б. обвинение, в стадия на досъдебното производство. Правната квалификация на деянието е законосъобразна - материалният закон не е бил нарушен, а е приложен правилно.

При установените факти, подкрепени с достатъчно относим и допустим доказателствен материал /свидетелски показания, копие на заповед за незабавна защита и съобщение за връчване на същата, материали от гр. д. № 1174/2022 г. на РС Горна Оряховица, ведно с такива от в.гр. д. № 587/2022 г. на ОС Велико Търново, справка за съдимост, експертно решение от

21.09.2010 г. и медицинско свидетелство от 7.04.2023 г., както и други относими към предмета на делото доказателства/, РС гр. Горна Оряховица е приложил точния материален закон касателно правната квалификация на деянията - чл. 296, ал. 1, пр. 2-ро от НК.

Доказателственият материал на досъдебното производство, е събран чрез способите и по реда на НПК, поради което не е налице касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК.

При така установените и изяснени обстоятелства се явяват неоснователни възраженията на защитника адвокат И. за неправилно прието с въззивното решение, наличие на пряк умисъл като форма на вината, при който подсъдимият е извършил инкриминираното деяние. В случая престъплението е насочено против правосъдието, тъй като Б. не се е съобразил и е нарушил издадената от съда заповед за незабавна защита. Последващото отменяне на същата се явява ирелевантно, тъй като към момента на извършване на деянието - 26.07.2022 г. заповед за незабавна защита № 33/15.07.2022 г. е действала и деецът е дължал поведение, съобразно въведените с нея ограничения. Всичко това му е било разяснено. С факта на извършване на престъплението са засегнати обществените отношения, гарантиращи изпълнението на съдебните актове и въведените с тях задължения спрямо правните субекти. От субективна страна деянието е извършено при форма на вината пряк умисъл. Подсъдимият е разбирал общественоопасния характер на деянието, предвиждал е общественоопасните последици и е искал настъпването им без значение от неговата конкретна мотивация. На Б. е било разяснено, че му се връчва заповед за незабавна защита и последиците от нея, въпреки което той е нарушил съзнателно въведените задължения, игнорирайки напълно издадения съдебен акт.

Въпреки, че не са изложени мотиви и аргументи по отношение оплакванията във връзка с твърдяното наличие на т. 3, че наложеното наказание на осъдения е явно несправедливо, настоящата инстанция намира за необходимо да отбележи, че при установените факти, подкрепени с посочения по-горе достатъчно относим и допустим доказателствен материал и прилагане на точния материален закон касателно правната квалификация на деянието, при индивидуализацията на наказанието, са отчетени всички отегчаващи и смекчаващи вината на осъдения обстоятелства, при спазване правилата на чл. 54 от НК за определяне на наказанието. Наказанието за престъплението по чл. 296, ал. 1, пр. 2-ро от НК е предвидено от законодателя в две възможни алтернативи – „лишаване от свобода” до три години или „ глоба” до пет хиляди лева. Наказанието по първата алтернатива „лишаване от свобода” е отмерено към законоустановения минимум, в размер на шест месеца. Това е станало след извършен от първия съд задълбочен анализ на всички установени и имащи значение за отговорността на дееца обстоятелства като е отчетена личността на подсъдимия, мотивите и побудите за извършване на деянието, смекчаващите и отегчаващи наказателната отговорност обстоятелства.

Определянето на наказание в по-нисък размер както и преминаване към такова наказание по втората алтернатива "глоба", което се претендира в искането, действително би противоречало на целите на наказанието, визирани в чл. 36 от НК, предвид на причините за извършването на престъплението и отчетените отегчаващи отговорността на дееца обстоятелства. Подсъдимият е с утвърдени престъпни навици и съответно налаганите му наказания лишаване от свобода, ефективно изтърпявани от него, не са оказали нужното въздействие върху поведението му по такъв начин, че да попречат на Б. занапред да извършва други престъпления. Целите на наказанието освен за личната превенция, държат сметка също и за генералната такава, поради което всяко наказание, както и конкретното, следва да се определя в такъв размер, че да може той да окаже въздействие и върху останалите членове на обществото. Налице е една сравнително завишена степен на обществена опасност на деянието и дееца, поради което правилно проверяваните съдебни инстанции са възприели извода, че справедливото наказание предвид личността на Б. е „лишаване от свобода”, а не алтернативно предвиденото „глоба”.

Наложеното наказание съответства на обществената опасност да деянието и на дееца, на смекчаващите и отегчаващите обстоятелства и на целите по чл. 36 от НК. Лишено от основание е възражението направено от защитата в искането, че при определяне наказанието на Б. в разглеждания случай неправилно е приложен от съдилищата материалният закон несъобразявайки разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК, тъй като деянието само формално осъществява признаците на престъплението по чл. 296, ал. 1 от НК и обществената му опасност е явно незначителна. Наличните смекчаващи обстоятелства доколкото ги има не са многобройни и липсва такова, което да има характера на изключително смекчаващо обстоятелство по смисъла на чл. 55, ал. 1 от НК, а обществената опасност на деянието не е нито явно незначителна, нито пък то поради своята малозначителност да не е общественоопасно. В съответствие със закона правилно е определено наказанието лишаване от свобода по вид и размер, както и неговото изтърпяване при първоначален строг режим.

Настоящият съд не споделя становището на защитата, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК. Систематичното място на чл. 9, ал. 2 от НК в общата част на НК, сочи неговата приложимост по отношение на всички престъпления, независимо дали техният предмет има или не парична равностойност, кой е субектът на престъплението, какъв е обектът на наказателно правна защита и какви са видът и размерът на предвидената санкция. Единственото условие е деянието, макар и да осъществява признаците на предвиденото в закона престъпление, поради своята малозначителност да не е общественоопасно или неговата опасност да е явно незначителна, така че практически да липсва защитим обществен интерес с намесата на наказателната репресия.

Обект на престъплението по чл. 296, ал. 1 от НК са обществените

отношения, които осигуряват законосъобразно изпълнение на съдебните актове. Законът за защита срещу домашното насилие осъществява концепцията за бърза защита на пострадалите от домашно насилие, като се предвижда всяко лице, пострадало от домашно насилие, ако е навършило 14 години, или някое от изрично изброените в чл. 8, т. 2 - 4 лица, да може да се обърне към съда за защита. Отделно от молбата за защита до съда, в случаите, когато има данни за опасност за живота или здравето на пострадалото лице, то може да подаде и молба до органите на МВР за предприемане на мерки по ЗМВР. Когато молбата съдържа данни за пряка, непосредствена или последваща опасност за живота или здравето на пострадалото лице, районният съд в закрито заседание без призоваване на страните издава заповед за незабавна защита в срок от 24 часа от получаването на молбата. В случая по делото са установени по несъмнен начин данни, че издадената заповед за защита от домашно насилие е нарушена, поради което е налице обществена опасност на деянието.

По тези съображения не е налице хипотезата на малозначителност по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК.

Изтърпяването на наказанието по чл. 296, ал. 1, пр. 2-ро от НК е постановено да стане при първоначален строг режим, на основание чл. 41, ал. 6 от НК, във вр. с чл. 57, ал. 1, т. 2, б. "б" от ЗИНЗС. Тези изводи на РС - Горна Оряховица потвърдени и с решението на Великотърновския окръжен съд са в унисон с целите на наказанието по чл. 36, ал. 1 от НК, като наказанието е справедливо отмерено, поради което то не разкрива белезите на явна несправедливост.

При отсъствието на касационни основания, искането на осъдения Д. М. Б., за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 597/2022 г. на Районен съд град Горна Оряховица и ВНОХД № 339/2023 г. на Окръжен съд гр. Велико Търново, следва да бъде оставено без уважение.

Така мотивиран, Великотърновският апелативен съд, първи наказателен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Д. М. Б. и на упълномощения му защитник адвокат И. С. И. от АК Велико Търново за възобновяване на наказателното производство и отмяна на въззивното решение под № 130 от 20.09.2023 г. по ВНОХД № 339/2023 г. по описа на Окръжен съд гр. Велико Търново и отмяна на Присъда № 15 от 20.04.2023 г. постановена по НОХД № 597/2022 г. на Районен съд град Горна Оряховица.

ВРЪЩА делото на Районен съд град Горна Оряховица.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____